

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 39 Pž-2120/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca, Nevenke Baran, predsjednika vijeća, Branke Šabarić Zovko, suca izvjestitelja i dr. sc. Jelene Čuveljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SAMO FEŠTAJN, OIB 72400164538, Zgornji Prhovec 7, 1411 Izlake, Republika Slovenija, kojeg zastupa punomoćnik Luka Vukasović, odvjetnik u Rijeci, Žabica 1, protiv 1. tuženice NADE BARIŠIĆ iz Rijeke, Mirka Jengića 33, OIB 73310761038, i 2. tuženika DDD APARTMANI d.o.o. u stečaju Opatija, Andrije Štangera 19, OIB 33418541459, koje zastupa punomoćnik Zinko Grgurić, odvjetnik u Rijeci, Ante Starčevića 5, uz sudjelovanje umješšača na strani prvotuženice EUROHERC OSIGURANJE d.d. Zagreb, Ulica grada Vukovara 282, OIB 22694857747, kojeg zastupa punomoćnik Marino Matić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Grgić & Partneri d.o.o., Pisarnica Rijeka, Riva 8, radi naknade štete, VPS: 758.542,43 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-273/2019-13 od 27. ožujka 2020., u sjednici vijeća održanoj 6. listopada 2020.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-273/2019-13 od 27. ožujka 2020.

II. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 10.429,95 kn.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženicama Nadi Barišić iz Rijeke, Mirka Jengića 33, OIB 73310761038, i DDD Apartmani d.o.o. u stečaju Opatija, Andrije Štangera 19, OIB 33418541459, da solidarno isplate tužitelju Samo Feštajn, OIB 72400164538, Zgornji Prhovec 7, 1411 Izlake, Republika Slovenija, novčani iznos od 758.542,43 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 8. travnja 2019. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno

razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana (točka I. izreke).

Točkom II. izreke tužitelj je dužan tuženicima naknaditi parnični trošak u ukupnom iznosu od 26.074,88 kn, u roku od osam dana.

Točkom III. tužitelj je dužan umješacu na strani prvotuzenice naknaditi parnični trošak u iznosu od 14.220,56 kn sa zateznom kamatom koja teče od 27. ožujka 2020. do isplate po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje duže od godine dana nefinancijskim trgovacskim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu, uvećane za tri postotnih poena, u roku od osam dana.

Tako je odlučio prvostupnijski sud jer je nakon izvedenog dokaznog postupka, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan jer je ocijenio da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao ispunjenje svih zakonom propisanih pretpostavki za naknadu štete u smislu odredbi čl. 1045. i čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; u daljnjem tekstu: ZOO) te odredbi članaka 92. stavka 1., 147., 247., 249. i 216. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15).

Odluku o trošku spora sud je temeljio na odredbi članaka 154. stavka 1. i članaka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 0/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP).

Tužitelj je podnio žalbu protiv navedene odluke pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrdenog činjeničnog stanja te pogrešno primjene materijalnog prava.

Zalitelj u žalbi u bitnom navodi da sud nije bio precizan u opisivanju štete radnje koju je potvrdio stečajni sud, jer se šteta radnja stečajne upraviteljice sastoji u tome da je ista površno i olako (grubom nepažnjom), bez potrebnih provjera plaćanja kupoprodajne cijene, zaključila da tužitelj nije platio cijenu predmetne nekretnine i istu pogrešno uvrstila u stečajnu masu, iako je na istoj postojalo izlučno pravo tužitelja, smatra da je sud bio dužan provesti predložene dokaze na okolnost utvrdenja plaćanja predmetne kupoprodajne cijene, prije svega financijsko vještačenje.

Predlaže ovome sudu pobijanu presudu ukiniti i vratiti predmet prvostupnijskom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu, tužnici osporavaju žalbene navode te predlažu odbiti žalbu, potvrditi prvostupnijsku presudu uz naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 10.429,95 kn.

Zalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članaka 365. stavaka 1. i 2. ZPP-a, u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeci po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članaka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a

i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjska presuda pravilna i osnovana na zakonu.

Suprotno žalbenim navodima, u postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude niti u pobijanoj presudi, nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, kao niti onih na koje se tužitelj poziva u žalbi. Pobijana presuda ima valjano obrazloženje u kojem je sud izložio koje je činjenice i na temelju kojih dokaza utvrdio, kao i odredbe materijalnog prava koje je primijenio. Konačno, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka prvostupanjski sud je pravilno odlučio o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

Pobijana presuda sadrži valjane i vrlo jasne razloge o odlučnim činjenicama, pa razlozi navedeni u obrazloženju te presude jasno daju odgovor na žalbene navode o tome na temelju kojih dokaza i sudačkih uvjerenja te kojih materijalnopравnih odredaba je odlučeno o predmetu spora.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za naknadu štete u iznosu od 758.542,43 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od podnošenja tužbe do isplate.

Nije sporno da je:

- nekretnina opisana u tužbi predmet Ugovora br. 03/2009 o kupoprodaji nekretnine oznake B11 od 30. studenog 2009., sklopljenog između tužitelja kao kupca i drugotuženika kao prodavatelja, što je razvidno iz tog Ugovora (list 5. do 10. spisa),
- nad drugotuženikom je 22. rujna 2016. otvoren stečaj, a prvotuženica je imenovana stečajnom upraviteljicom,
- u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad drugotuženikom kao vlasnik nekretnine bio je upisan drugotuženik,
- nekretnina uvrštena u stečajnu masu te da je prodana na elektroničkoj javnoj dražbi u stečajnom postupku kupcu Martini Kapular i nije sporno da je sada kao vlasnica upisana Martina Kapular, a isto je razvidno iz povijesnog izvotka iz zemljišnih knjiga (upis temeljem prijave od 9. listopada 2018. pod B11.10. - list 96. do 100. spisa),
- tužitelj je od drugotuženika tužbom zahtijevao priznanje prava vlasništva, te da je njegov tužbeni zahtjev pravomoćno odbijen presudom poslovni broj P-17/2019-9 od 17. srpnja 2019. (list 73.-75. spisa).

Sporno je da li je tužitelj imao izlučno pravo na predmetnoj nekretnini, te slijedom navedenog da li je prvotuženica kao stečajna upraviteljica drugotuženika, postupala protupravno kada je nekretninu uvrstila u stečajnu masu i poduzimala radnje u cilju prodaje te nekretnine, odnosno u cilju unovčenja iste kao dijela stečajne mase.

Sporno je i da li je poduzela sve što je trebalo u cilju utvrđenja da li je tužitelj platio kupoprodajnu cijenu, odnosno da li je propustila postupati s pažnjom koja se zahtijeva od stečajnog upravitelja. Sporno je i da li je tužitelj platio kupoprodajnu cijenu iz Kupoprodajnog ugovora u cijelosti. Odnosno, sporno je da li postoje pretpostavke izvanugovorne odgovornosti za štetu oba tuženika prema tužitelju kao oštećeniku, kao i visina štete.

Tužitelj u tužbi navodi da je kao kupac s drugotuženikom kao prodavateljem sklopio Ugovor o kupoprodaji nekretnine 30. studenog 2009. Predmet tog Ugovora je nekretnina - suvlasnički udio 12/100, etažno vlasništvo (E-11), odnosno dio nekretnine upisane u A-1, povezano s vlasništvom posebnog dijela nekretnine, i to stan B-11, ukupne površine 56,71 m², ukupne neto stambene površine 53,64 m², te parkirnog mjesta na parceli, a koja nekretnina je upisana u zk.ul. 2203, katastarska općina 321524 Novalja - 1, i nalazi se u kući ili dvorištu Perove njive.

Tužitelj navodi da je tu nekretninu kupio 20. kolovoza 2007., kada je sklopio predugovor o kupoprodaji i stupio u faktični posjed iste te da je u cijelosti platio kupoprodajnu cijenu nekretnine u iznosu od 102.078,00 EUR te da je Ugovor o kupoprodaji formalno sklopljen naknadno 30. studenog 2009. U ime i za račun tužitelja, plaćanje da su izvršila društva Finex d.o.o., i KMV d.o.o., temeljem asignacija, a prema uputi prodavatelja, tj. drugotuženika, uplate da su išle direktno banci kao kreditoru, i to Volksbank d.d. Zagreb, sada Sberbank, a na ime zatvaranja kredita. Tužitelj navodi da prodavatelj nije nikada izbrisao hipoteku banke, došao je u financijske teškoće, tako da je na nekretnini upisana zabilježba osiguranja radi naplate poreza, a kasnije i ovrha u korist banke, pa se zbog toga nije mogao upisati vlasništvo na svojoj nekretnini. Tužitelj je obavijestio stečajnu upraviteljicu o izlučnom pravu na predmetnoj nekretnini, 29. studenog 2016. Ujedno je zahtijevao izdvajanje nekretnine iz stečajne mase, te dostavio dokaze o plaćanju cijene za nekretninu.

Tužitelj tvrdi da prvotuženica nije provjerila činjenicu plaćanja, te olako zaključila da tužitelj nije platio cijenu, i nekretninu ponudila na javnoj dražbi u stečajnom postupku. Nekretnina je prodana kupcu na javnoj dražbi, rješenjem posl.br. St-1123/16, koje je postalo pravomoćno 24. rujna 2018. Uslijed nezakonite prodaje tužiteljeve nekretnine na javnoj dražbi, stečajna upraviteljica je oštetila tužitelja za kunsku protuvrijednost kupoprodajne cijene, a koja iznosi 758.542,43 kn.

Tužitelj smatra da je prvo tuženica svojim propustima, odnosno nestručnom analizom poslovanja stečajnog dužnika - drugotuženika, i nedovoljnim angažmanom u istraživanju uplata za predmetnu nekretninu došla do krivog zaključka, odnosno do tog zaključka da je došla na temelju samo jednog dopisa banke u kojem stoji da je tužitelj platio samo dio kupoprodajne cijene. Na taj način, prvotuženica da je dovela u zabludu sud, koji je odobrio prodaju predmetne nekretnine putem elektroničke javne dražbe. Tužitelj tvrdi da je platio osobno iznos od 28.840,00 EUR, a temeljem Ugovora o asignaciji, trgovačko društvo Finex d.o.o. da je uplatio daljnji iznos od 26.240,00 EUR. Društvo KMV d.o.o. da je također temeljem Ugovora o asignaciji platilo iznos od 4.000,00 EUR, sve u ime i za račun tužitelja. Iz dopisa Sberbank d.d. od 25. kolovoza 2017., da slijedi da je banka evidentirala daljnje kunske uplate u ukupnom iznosu od 348.239,57 kn, te da je na taj način u cijelosti uplaćena kupoprodajna cijena. Iz obavijesti Volksbank d.d. o priljevima iz inozemstva, da proizlazi da je drugotuženik uprihodovao i daljnje iznose u eurima u razdoblju od 2007. pa do 2009. godine te je na taj način ukupno uplaćeno preko 105.000,00 EUR pa tužiteljeva šteta iznosi 102.078,00 EUR, koliko je platio za predmetni apartman, a štetna radnja prvotuženice se sastoji u njenom površnom, olakom i nestručnom djelovanju, jer nije provjerila činjenicu plaćanja kupoprodajne cijene.

Pretpostavke izvanugovorne odgovornosti za štetu su postojanje štete na strani tužitelja kao oštećenika, protupravne štetne radnje poduzete od strane tuženika kao štetnika,

uzročna veza između štetne radnje tuženika i štete na strani tužitelja, te krivnja tuženika, s time da se pretpostavlja najniži stupanj krivnje, a sve u smislu odredbe članka 1045. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 38/05, 41/08 i 78/15; dalje: ZOO).

Odredbom članka 1045. ZOO-a propisano je da je onaj tko drugome prouzroči štetu istu dužan naknaditi ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, dok je odredbom članka 1046. ZOO-a šteta definirana kao umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

Odgovornost prvotuženice kao stečajne upraviteljice drugotuženika uređena je odredbom članka 92. stavka 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ), po kojoj zakonskoj odredbi stečajni upravitelj dužan je naknaditi štetu svim sudionicima ako je s krivnjom povrijedio koju od svojih dužnosti. Prema odredbi stavka 2. istog članka, stečajni upravitelj ne odgovara za štetu nastalu zbog radnje koju je odobrio sud, odnosno zbog radnje koju je poduzeo u ovrsi naloga ili upute suda, osim ako je odobrenje ili uputu ishodio na prijevaran način.

U konkretnom slučaju, sporno je u prvom redu postojanje protupravnosti u postupanju prvotuženice.

Prema odredbi članka 147. stavka 1. SZ-a, osoba koja na temelju kojega svojega stvarnog ili osobnog prava, može dokazati da neki predmet ne ulazi u stečajnu masu, nije stečajni vjerovnik. Njezino će se pravo na izdvajanje predmeta utvrđivati prema pravilima za ostvarivanje tih prava izvan stečajnoga postupka. Prema odredbi stavka 2. istog članka, ako je pravo osobe iz stavka 1. tog članka upisano u javnoj knjizi, stečajni dužnik mora dokazati da predmet na koji se to pravo odnosi ulazi u stečajnu masu.

U smislu navedenih odredbi, teret dokaza da predmetna nekretnina ne ulazi u stečajnu masu je bila na tužitelju, budući tužitelj nije bio upisan kao vlasnik u zemljišne knjige, odnosno da li je tužitelj imao pravo uknjižiti se kao vlasnik, odnosno da li je stečajna upraviteljica postupila protupravno kada mu to pravo nije priznala.

Da bi bile ispunjene pretpostavke za naknadu štete, tužitelj u parnici koju vodi radi naknade štete mora dokazati ispunjenje svih pretpostavki odgovornosti tuženika za štetu, odnosno štetu koja mu je nastala, štetnu radnju tuženika, uzročnu vezu između štete i štetne radnje te protupravnost u postupanju tuženika.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da su prema odredbi članka 10. Ugovora br. 03/2009 o kupoprodaji nekretnine oznake B11 od 30. studenog 2009. (list 5.-10. spisa), stranke ugovorile da je tužitelj kao kupac ovlašten bez ikakvog daljnjeg pitanja ili odobrenja drugotuženika kao prodavatelja, a na temelju ugovora, zapisnika o primopredaji i podmirenju ugovorene cijene, upisati se kao vlasnik predmetne nekretnine. Prema odredbi članka 11. Ugovora, tužitelj kao kupac ne može tražiti niti mu je drugotuženik kao prodavatelj dužan priznati vlasništvo niti predati stan u posjed prije podmirenja pune kupoprodajne cijene.

Prema stavu prvostupanjskog suda tužitelj je bio dužan dokazati da su uvjeti za upis njegovog prava vlasništva bili ispunjeni prije otvaranja stečaja nad drugotuženikom.

Zaključak je suda da tužitelj nije predočio prvotuženici potvrdu drugotuženika kao kupca o podmirenju kupoprodajne cijene, što nije sporno između stranaka, niti proizlazi iz tužiteljeve obavijesti o izlučnom pravu (list 49.-54. spisa), a takvu potvrdu nije dostavio niti u ovom postupku. Činjenicu isplate cijene tužitelj je, kada već nije raspolagao potvrdom u smislu odredbe članka 10. Kupoprodajnog ugovora, morao dokazati na nedvojben i lako provjerljiv način.

Teret dokaza nije na stečajnom upravitelju, smatra kako nije njegova obveza istraživati svrhu tužiteljevih raznih uplata i uplata trećih osoba, na koje se sada poziva tužitelj. Stoga sud u ovom dijelu ne nalazi propust stečajnog upravitelja - prvotuženice.

Prema utvrđenju prvostupanjskog suda proizlazi da iz tužiteljeve obavijesti o izlučnom pravu ne proizlazi da je tužitelj uopće specificirao uplate i dostavio dokaze u stečajnom postupku. Iz potvrde Sberbank d.d. koju je pribavila i prihvatila stečajna upraviteljica - prvotuženica - (list 83. spisa), da je platio 28.840,00 EUR toj banci (koja je razlučni vjerovnik) u razdoblju od 4. rujna 2013. do 30. svibnja 2014. Dakle, znatno manji iznos od kupoprodajne cijene (102.078,00 EUR), koji je iznos plaćen nakon isteka roka plaćanja koji je bio na dan potpisa ugovora 30. studenog 2009.

Iz stanja spisa i obrazloženja pobijane presude jasnim proizlazi da tužitelj nije niti u stečajnom postupku niti u ovom parničnom postupku, predočio potvrdu u smislu odredbe članka 10. Kupoprodajnog ugovora. Slijedom navedenoga može se zaključiti da tužitelj nije podmirio kupoprodajnu cijenu, zbog čega nije dobio tabularnu ispravu pa nije ni mogao upisati svoje pravo vlasništva na predmetnom apartmanu u zemljišnim knjigama. Tužitelji navodi da je na nekretnini bila upisana zabilježba osiguranja radi naplate poreza, a kasnije i ovrha u korist banke, zbog čega nije mogao upisati vlasništvo na svojoj nekretnini, neosnovani su. Naime, činjenica upisa zabilježbe osiguranja, nije od utjecaja na upis prava vlasništva. Iz stanja spisa ne proizlazi da je tužitelj zatražio upis prava vlasništva niti da je stavio prijedlog za upis prava vlasništva u zemljišnu knjigu.

Tužitelj na kojem je bio teret dokaza, nije dostavio dokaz da je u cijelosti podmirio kupoprodajnu cijenu predmetnog apartmana, a što je morao dokazati na nedvojben i lako provjerljiv način. Također, tužitelj nije reagirao tijekom stečajnog postupka niti stavljanjem prigovora, odnosno žalbe na rješenje o prodaji predmetne nekretnine niti pokretanjem parničnog postupka izlučnom tužbom, a nesporno je bio upoznat s tijekom i radnjama stečajnog postupka, što jasnim proizlazi iz činjenice da je sa stečajnom upraviteljicom sklopio ugovor o najmu apartmana.

Pravilna je stoga ocjena prvostupanjskog suda da tužitelj nije dokazao postojanje svog izlučnog prava, pa stečajna upraviteljica nije postupila protupravno kada je nekretninu uvrstila u stečajnu masu drugotuženika te poduzimala zakonom propisane radnje u cilju unovčenja te nekretnine kao dijela stečajne mase, koje su posljedično dovele i do prodaje nekretnine na javnoj dražbi, u smislu odredbi članaka 216. stavka 1., 221. stavka 1., 229. stavka 1. i 247. stavka 1. SZ-a. Prema odredbi članka 216. stavka 1. SZ-a, nakon otvaranja stečajnog postupka, stečajni upravitelj je dužan cjelokupnu imovinu koja ulazi u stečajnu masu odmah preuzeti u posjed i njome upravljati. Prema odredbi članka 221. stavka 1. SZ-a, stečajni upravitelj dužan je sastaviti popis pojedinih predmeta stečajne mase. Prema odredbi članka 229. stavka 1. SZ-a, nakon izvještajnoga ročišta, stečajni upravitelj dužan je bez odgode

unovčiti imovinu koja ulazi u stečajnu masu, ako to nije protivno odluci skupštine vjerovnika. Prema odredbi stavka 4. istog članka, imovina dužnika prodaje se odgovarajućom primjenom odredbi članaka 247. i 249. istog Zakona. Prema odredbi članka 247. stavka 1. SZ-a, nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo, prodaje se u stečajnom postupku na prijedlog stečajnoga upravitelja ili razlučnog vjerovnika, uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnoga postupka o ovrsi na nekretnini. Stečajna upraviteljica je postupala upravo sukladno navedenim zakonskim odredbama, tj. nije postupala protupravno, već upravo onako kako je trebalo.

Kako sve pretpostavke odgovornosti za štetu iz odredbe članka 1045. ZOO-a, moraju biti kumulativno ispunjene, a u konkretnom slučaju u odnosu na prvotuženicu kao stečajnu upraviteljicu nisu ispunjene, sud se nije upuštao u utvrđivanje visine eventualne štete.

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da drugotuženik - stečajni dužnik nije pasivno legitimiran u odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja temeljem odgovornosti za štetu stečajnog upravitelja. Ne postoji niti druga pravna osnova po kojoj bi drugotuženik bio dužan tužitelju isplatiti utuženi iznos. Ukoliko bi se njegov zahtjev uzeo kao zahtjev za povrat iznosa uplaćen po osnovi (dijela) kupoprodajne cijene temeljem kupoprodajnog ugovora, tj. temeljem pravne osnove koja je kasnije otpala (budući nije stekao pravo vlasništva temeljem tog Ugovora), tada je bio ovlašten prijaviti tražbinu u stečajnom postupku kao stečajni vjerovnik, kako to osnovano ukazuje umješac na strani prvotuženice. U tom smislu bio bi ovlašten u parnici, ukoliko bi njegova tražbina bila osporena, dokazivati što je i koliko platio, te se u konačnici namiriti u istom opsegu kao i ostali stečajni vjerovnici. Nakon otvaranja stečajnog postupka, vjerovnici mogu svoje tražbine ostvariti samo u stečajnom postupku, a u smislu odredbe članka 167. SZ-a.

Prvostupanjski je sud pravilno, na temelju cjelokupnog utvrđenog činjeničnog stanja i analize svakog provedenog dokaza zasebno i dovođenjem svih dokaza u međusobnu vezu, ocijenio da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao ispunjenje svih zakonom propisanih pretpostavki za naknadu štete (članak 1045. i članak 1046. ZOO-a).

Žalbenim navodima žalitelj nije osnovano dovedena u sumnju valjanost razloga sadržanih u obrazloženju pobijane presude, kao ni pravilnost i zakonitost odluke sadržane u njenoj izreci.

Sve sporne okolnosti je sud prvog stupnja vrlo jasno i detaljno obrazložio, pa ovaj sud u cijelosti prihvaća razloge iz prvostupanjske presude.

Pravilna je i odluka o troškovima postupka, kako po osnovi (članak 154. stavak 1. ZPP-a) tako i po visini (članak 155. ZPP-a), a tuženik niti ne osporava pravilnost obračuna troška.

Slijedom navedenoga valjalo je, na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, odlučiti kao u izreci.

Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova odgovora na žalbu (točka II. izreke), budući da ova postupovna radnja nije bila potrebna za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari,

stoga je odlučeno kao u izreci na temelju odredaba članka 166. stavka 1. ZPP-a u vezi s odredbom članka 154. stavka 1. ZPP-a.

Zagreb, 6. listopada 2020.

Dokument je elektronički potpisan:
NEVENKA BARAN

Vrijeme potpisivanja:
20-11-2020
09:52:56

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97-#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=BARAN
G=NEVENKA
CN=NEVENKA BARAN

Predsjednik vijeća
Nevenka Baran